

РЕШЕНИЕ

№ 4997

гр. София, 18.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

**ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов
Мария Попова**

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **5763** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мартин Аврамов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН.

[фирма], представлявано от управителя Ц. Т., обжалва решение от 18.04.2012 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 5 състав по Н. дело № 23241/2011 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2203168/20.07.2011 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., налагащо на дружеството имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда.

Ответникът изразява становище за правилност на обжалваното решение.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на оспорването.

Касационната жалба, подадена в срок, е неоснователна.

1. Правилен от материално-правна страна е решаващият извод на СРС за доказаност на факта на нарушението, предмет на НП. Съответни на доказателствата, събрани във въззивното производство, са фактическите установявания, обвързващи и касационната инстанция по аргумент от чл. 220 от АПК, че дружеството, в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е изпълнило задължително предписание № 15 (със срок за изпълнение до 13.05.2011 г.), обективизирано в протокол за извършени на 28.01.2011 г. и 31.01.2011 г. проверки от длъжностни лица на инспекцията, за изплащане на начислените по разплащателна ведомост за м. юни 2010

г. трудови възнаграждения на лицата, индивидуализирани в предписанието и ведомостта за месеца, в съответствие със задължението на работодателя по чл. 128, т. 2 от КТ. Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка на 22.06.2011 г., е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието касаторът е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно.

2. Касационната жалба по същество е основана на възражения срещу законосъобразността на неизпълненото предписание, които са неотносими към предмета на настоящия спор. Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1-во от КТ. По делото няма данни предписанието да е оспорено по административен и/или съдебен ред. Последица от необжалването на предписанието е влизането му в сила, като от този момент е преклудирана и възможността да се релювира евентуалната му незаконосъобразност, вкл. и неговата нищожност. При оспорването на НП по реда на ЗАНН правно значим и подлежащ на изследване е единствено фактът на неизпълнение на предписанието като основание за административно-наказателната отговорност. Отрицателна предпоставка за ангажиране на отговорността на юридическото лице би била отмяната на предписанието от съда или горестоящия административен орган, тъй като само в този случай изпълнението му не би било дължимо.

3. Дори и да подлежеше на преценка в това производство, доводът за нищожност на предписанието, обоснован с факта, че към момента на издаване на предписанието трудовите договори с лицата, на които не са изплатени възнагражденията за съответния месец, са прекратени, от което произтичала и невъзможност за изпълнение на предписанието, е неоснователен по същество. Релевантен е фактът, че трудово-правни отношения са съществували към датата, на която не е изпълнено задължението по чл. 128, т. 2 от КТ за изплащане на възнагражденията, т.е. към момента на нарушението (по аргумент и от чл. 3, ал. 1 от ЗАНН). Приемането на тезата на касатора би означавало с прекратяването на договорите автоматично да отпаднат всички задължения на работодателя, породени от неизпълнението му, т.е. преустановяването на трудово-правната връзка да санира осъщественото засягане на правата на работниците. Несъстоятелно от юридическа гледна точка е и възприемането в жалбата на дължимостта от изплащане на възнагражденията като придаване на обратно действие на трудовите договори. С изпълнението на предписанието биха се уредили правоотношенията, останали висящи поради неосъществения в миналото юридически факт на плащане на възнагражденията на работниците, а източник на задължение с това съдържание са действалите към момента на възникването му трудови договори. От друга страна, противно на тълкуването на касатора, за да е налице хипотезата на обратно действие, договорите би следвало да съществуват към датата на проверката от контролните органи и да е разпоредено прилагането им към настъпили преди началния момент на срока на действието им факти.

Изложеното мотивира съда да остави в сила обжалваното решение.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл.63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН, Административен съд – София-град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 18.04.2012 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 5 състав по Н. дело № 23241/2011 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: